

dan det hele startet, hvordan hun ble en ildsjel for forpinte eller forlatte katter i Oslo og Akershus. For hennes engasjement kan føres tilbake til den dagen hun fikk sin første leilighet.

En katt strøk en dag gjennom bakgården der hun bodde. Så kom den tilbake, igjen og igjen, tynnere og tynnere for hver gang. Det tente ilden. Kari Berdalen begynte å mate den. Men ikke bare den. Det ballet på seg. Hun så stadig flere. Antallet hun matet, vokste i omfang.

– Etter hvert traff jeg andre som var ute i samme ærend som meg. Vi ble kjent med at det var faste mateplasser i byen, så vi dro rundt og la ut mat. Etter noen år følte noen av oss behov for å etablere en egen gruppe. Etter en stund ble vi godkjent av Dyrebeskyttelsen som en lokalavdeling for Oslo og Akershus. Gruppen som startet med fire–fem stykker, består i dag av 30 faste frivillige, samt 20 vi kan ringe til dersom vi trenger ekstraforsterkninger.

Kinnene får et varmt skjær når hun snakker om kattene, hvilken plass de fyller i livet og hvilken mening det gir å ta vare på de herreløse sjarmtrollene:

– De gir livet ekstra innhold. Siden jeg ble uføretrygdet for et par år siden, har de fylt livet mer og mer. Det varmer hjertet når vi greier å omplassere kattene.

Kari blir takkefull. Det er spesielt én katt hun husker med både sorg og stor glede. En katt de fikk inn fra Asker. De var usikre på om den var blitt mishandlet. Derfor barberte Dyrebeskyttelsens veterinær den:

– Under pelsen fant hun flere kniv- og barberbladkutt, og den hadde brannår som om den var blitt dyppet i glohett vann, forteller Kari Berdalen.

Etter to–tre måneders sårbehandling, stell og omsorg, kom den seg. Selv i dag tenker hun med takknemlighet på at den ble omplassert til et kjærlig liv på landet. I den grad den dyrekjære «fostermoren» hever stemmen, gjør hun et forsøk når hun utdyper menneskers forhold til katter og burdyr som kaniner, marsvin og gnagere:

– Det er en grov uforstand og skammelig holdning som får folk

ØMHET: Charlotte Mikkelsen jobber også frivillig for Dyrebeskyttelsen, men hun foretrekker å være fostermor for marsvin. Selv har hun kanin og katt. Andre i Dyrebeskyttelsen er forverter for kaniner og andre smågnagere. I fjor omplasserte Dyrebeskyttelsen bortimot 500 katter og ca. 70 kaniner og andre burdyr og gnagere.

til å behandle disse dyrene som en bruk- og kastgjenstand, som en ting de kan kvitte seg med når de skal på ferie eller når de har gått lei. Foreldre bør være mindre ettergivne når barna maser om «kosedyr». De bør tenke over at det er de selv som har det overordnede ansvaret og at de faktisk skal ta seg av en levende skapning over lang tid, sier hun. Hun rister oppgitt på hodet.

Kari Berdalen sier det ikke selv, men det gjør de andre som arbeider i Dyrebeskyttelsens lokallag. Det er Kari som er foregangskvinnen og ildsjelen i lokallaget. Siden Kari har bil, er hun ofte på farten for å hente inn katter folk har funnet forlatt, enten det er ved søppelplasser, sperret inne i pappkartonger eller i bakgårder og skogholt.

– Vi er veldig mange om dette

arbeidet. Før snakket man om at det bare var kjerringer som tok seg av katter, nå rekrutteres stadig flere unge; fra attenårsalderen og oppover. Det varmer også hjertet.

Av INGER LISE KLEPPE, ROGER NEUMANN (foto) og ANNEMOR LARSEN (foto)

7 KJAPPE

1. På søndager pleier jeg å ... stelle med kattene.
2. Hvis jeg hadde tid, ville jeg ... Jeg har alltid hatt lyst til å reise med den Transsibirske jernbane. Men fordi jeg har kols, kan jeg ikke det.
3. Jeg angreir på at jeg ikke ... Angreir egentlig ikke på noe.
4. Mennesket som har engasjert meg mest ...

Margit Sandemo. Hun har mye positivt å komme med, og jeg tror på mye av det hun sier.

5. Jeg blir motløs av ... alt det folk gjør mot dyrene sine.
6. Du ser meg aldri i demonstrasjonstog for/mot ... Jeg har ingen spesielle hjertesaker. Jeg vil heller bruke tiden positivt.
7. På min gravsten skal det stå ... Her hviler en dyrevenn.

**DYRE-
VENN:**
Kari Berdalen bruker all sin fritid til å stelle med katter.